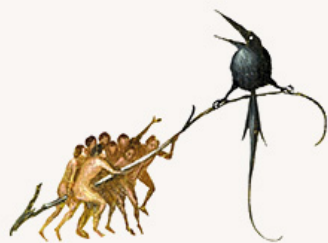

Albert Garcia Elena

Tòtem ordre

bromera poesia

Un ull cec d'escala i una cúpula de vidre a dalt de tot, amb un ocell que hi camina. Una merla, potser una gavina. I una còrnia estanca en la qual jo, avall de tot, jugo a ser cristal·lí d'alguna cosa superior.

PREMI
VAE
DE POESIA
DE BURJASSOT

Si ser o no ser és la qüestió, com serà la resta. Perquè ja et pots negar que et facin entrevistes, que en col·leccions les preguntes com un FAQ de Crist als seus deixebles. Com qui tramita factures ben a tocar de la grapadora, saps que la consciència és una aberració fruit d'una natura cega, i just l'arbre de la ciència o de la temptació no apareix en cap botànica, que ni pomera era –enlloc no ho diu– ni el domini de la fe comporta cap extracció de sang en ressaca dels dilluns. L'extensió dels camps de text és il·limitada, i si busques murs al jardí ves-hi amb el sarró carregat i records al guarda de seguretat si te'l trobes. I que t'expliqui com el van posar la parella aquella que no s'esperava a ser expulsada, que el paradís, segons no n'informa cap dels sinòptics, el duien certament entre les cames.

Si la paraula exacta és pedra, posa-hi roca o fòssil, si és fòssil trilobit o nautilus o raó àuria i concentra't en l'homeopatia de tragar malucs de maniquí abans no t'atabalis calculant el pes del sol. Respon-li a algú *Mira, si t'haig de ser franc...* i deixa'l allà, en els llimbs, com l'avi que et vol donar un consell, et duu al porxo i et deixa allà tirat, en l'oblit nocturn dels grills i l'increïble vers de Mallarmé que només entens llegint Tsvetàieva.

Tampoc no aniria malament un decret contra la pobresa d'esperit –et dius en dúctil policromia– i surts de l'estança amb el revelat a punt de formol. Udol en sànscrit o urticària a la carcanada. I en fas cinc còpies i a totes hi diu que no hi ets, que *la vida continua*. A sobre. Ets la paperassa del crit que et validen per silenci administratiu des del moment de néixer i a tot estirar després del fàstic en quedarà la por, la por i un xantatge a la coherència que t'ha menat pel laberint com la claveguera t'ha incorporat a la missa pallassa de tants saltamartins amb megàfon.

Massa llum simula cendra en aquell angle d'octubre per on juren bandera transfusions de monstres i ocells que emigren sense que ningú els hagi trobat encara nom. Els veus allunyar-se i saps que tu n'ets gàbia, la porta oberta per l'arada, tarot d'erms i frontissa de solcs amb interlineat de didascàlies. Els veus allunyar-se i no ho acceptes: l'exigència és un metadrama.

Veure, amb els prismàtics, la necessitat, la pruija, no d'esquerra a dreta, no amb cal·ligrafia o purpurina etílica, sinó endins fins a l'estrebada a la gola i la tensió, el niló d'acer que et talla els dits i regeix el text en el punt òptim, cap endins, cap al cor; és d'aquí on el diable extreu la confessió que et fotocopia l'enteniment, és aquí el salt cognitiu, l'abisme de puntetes que s'allunya en vista prèvia i et notifica, abans dels quinze dies preceptius, que et torna l'ànima, totalment indignat.